

Polnočnica.

Francka Zupančič.

Božič je. Noč tiha, sveta noč! Tisoč zvezdic miglja na nebu. Pot vodi v cerkev. — Čuj! Spev, zvonjenje! Ni zvonjenje, ne spev človeški — slavospev je tvojega srca, tako jasen in čist, da se ti dozdeva, da ga pojó nebesa.

Ura bije polnoč. Svečano zadoni v zvoniku zvon. — Lahno trenenje se začuti v ozračju kot drhtenje pred veliko novico, ki jo označja. Močnejše in svečaneje, vedno močnejše doni daleko naokrog zmagoslavni spev: »Nebeško Detece nam je rojeno; rešenik nam je dan!« A naposled utihne vse. Tišina, globoka tišina zavlada, ko stopiš v cerkev. — Nešteto lučic blesti, leskeče se belina oltarnega prta, vse je pripravljeno. Pridi, Detece, pridi! Porôdi se nam iznova!

Zabuče orglje; duhovnik stopi k oltarju. Kakor pastir, ki hiti k jasicam. Še je prazen, osamljen Betlehem. Božje Detece ni še tu. Kako prazen in mrzel je svet! Kaj je vse delo in vsa skrb ljudi, če ni Boga med njimi!

Tiha molitev — in potem slavospev iz ust angela: Gloria in excelsis Deo . . . Pridemo, prihajamo vsi! Pričakujemo miru in milosti. In, Gospod, prinašamo ti dobro voljo in odprto srce. — Duhovnik dvigne zlato pateno, jaslíce za nebeško Dete. V kelihu odrešenja med vodo in vinom bi radi bili neznatna kapljica, da bi nas očistila sveta kri.

Še je osamljen Betlehem. Ni še Odrešenika. Kako dolgo še? »Sanctus, sanctus, sanctus!« Odpira se nebo. Neslišno, nevidno prihaja truma angelov molit nebeško Dete. Srce, si pripravljeno tudi ti? O, bodi majčkeno, da se pripogneš k Detetu — in bodi veliko, da objameš svojega Boga! Čutiš sedaj dih blagoslova, gospodstvo vsemogočnosti?

Nekaj tihih besed — in Betlehem ni več prazen. Zavlada Kralj vseh kraljev, stvarnik sveta vladuje, gospod nebes in zemlje je prišel.

Kje je? Glej Detece! Smehlja se . . . Glej ročici, ki bi te radi objeli! Smeš iti tik k njemu, smeš zreti v ti očesci, ki iz njiju sije čudezna, neskončna ljubav. Smeš poljubiti čelo, čigar misli so od začetka posvečene tebi. Lahko položiš v ti ročici in v to detinsko srce vse, vse, kar te teži. In tvoje skrbi bodo malenkostne. Težave in bridkosti bodeš nosil vdano, ker, glej, ročici pritisneta vse, kar si jima dal, in tebe vsega privijeta na srcece. In iz tega srca izžareva ogenj, ki ti daje moč; sveti luč, ki ti kaže pot; izhaja radost, ki te navdušeno vodi čez vse ovire. —

Betlehem, kako si bil prej osamljen in kako si sedaj bogat! Kaj je ves svet proti tebi, ti kraljevo mesto! Daj mi delež na tvojem bogastvu, naj izgubim vse drugo! Detece, si me čulo?

Tvoje jasno očesce je obrnjeno vame. Vame zre, v revnega otroka. — Raztezaš ročici, o Gospod, in prosiš: »Odpri mi svoje srce!« . . .

Gospod, nisem vreden! A Detece kliče iznova: »Pridi bliže; čisto k meni!« — Zapreš oči. Ne vidiš pred seboj več jaslic, ne oltarja, in ne angelov. V tvojem srcu se je naselilo božje Dete. Česa želiš še? Tvoje srce so zdaj jaslice. Brezželjno, brezskrbno počivaš v Bogu. Njegov dih je tvoje življenje, njegov smehljaj tvoje veselje, njegova volja tvoje hrepenenje in tvoje delo.

Mir ljudem na zemlji!

Ena sama ...

Dr. Jak. Šilc.

»Ko bom velik, pojdem v goro,
pa natrgam zvezd z nebá,
pa jih dal bom tebi, mama,
da ne boš mi žalostna.

Ko bom velik, pa naslužim
svetlih si cekinov sto,
pa jih dal bom tebi, mama,
za obleko pisano.

Ko bom velik, pojdem daleč
tja po svetu vsepovsod,
pa bom vedno mislil náte,
kamor me zanese pot.

Daleč tam bom grad ti kupil,
ti pa v njem bivála boš,
pa še vrtec bom ogradil,
vrtec poln najslajših rôž.«

*

»»Ne toguj, moj sin, po mami,
nič ne jokaj za menojo,
grad je moj tam nad zvezdami,
tja jaz moram še nocoj.

Pa ti, zvezd bom natrosila
in cekinov sto in sto,
pa bom Jezusa prosila,
da te on razvedril bo.«

*

Misli sinek na cekine
in na zvezde vrh nebá,
mamica pa še poslednjič
milo se mu nasmehljá.

Sinko, sinko, dobro pomni:
Dosti v zvezdah plama je,
dosti žarkov je v cekinih —
mama ena sama je.

